

Żądania strony skarżącej

- orzeczenie, iż Agencja Wykonawcza do spraw Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego nie odstąpiła skutecznie od umowy nr 2006-09120304D1021001FD1507 i w związku z tym umowa ta wciąż obowiązuje;
- zasądzenie od Agencji Wykonawczej do spraw Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego kwoty 9 737 EUR należnej skarżącej na mocy umowy.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze wniesionej na mocy klauzuli arbitrażowej skarżąca żąda zasądzenia od pozwanej zapłaty pozostałej kwoty należnej jej z tytułu wykonania umowy nr 2006-09120304D1021001FD1507 w sprawie finansowego wsparcia Wspólnoty dla projektu dystrybucji filmu na nośnikach wideo, zawartej w ramach programu „MEDIA plus” przyjętego decyzją Rady nr 2000/821/WE⁽¹⁾.

Umowa została podpisana przez strony w dniu 27 czerwca 2006 r. i zgodnie z jej postanowieniami pozwana wypłaciła skarżącej zaliczkę. W dniu 8 maja 2007 r. pozwana wysłała do skarżącej list w sprawie odstąpienia od tej umowy z powodu okoliczności, iż rzeczywiste koszty całkowite projektu były niższe od jego przewidywanego budżetu, a żadne pisemne wyjaśnienie nie zostało przedstawione wraz ze sprawozdaniem finansowym projektu. Pozwana zażądała również zwrotu wypłaconej zaliczki. Skarżąca uważa natomiast, że zgodnie z postanowieniami umowy wkład tej ostatniej do projektu powinien wynosić 50 % rzeczywistych kosztów z tytułu dystrybucji na nośnikach wideo i żąda w związku z tym zapłaty kwoty należnej po odliczeniu wypłaconej zaliczki.

W uzasadnieniu skargi skarżąca stwierdza, iż odstąpienie od umowy przez pozwaną jest bezpodstawne i nieprawidłowe, gdyż odbyło się ono z naruszeniem postanowień umownych przewidujących właściwą procedurę, a zwłaszcza ponieważ pozwana nie wyznaczyła skarżącej terminu na przedstawienie uwag co do stanu wykonania umowy. Według pozwanej Sąd powinien więc orzec, że umowa wciąż obowiązuje.

Poza tym skarżąca kwestionuje podstawy odstąpienia od umowy, na które powołuje się pozwana, a w szczególności, że nie wykonała ona swoich zobowiązań umownych.

⁽¹⁾ Decyzja Rady nr 2000/821/WE z dnia 20 grudnia 2000 r. w sprawie realizacji programu wspierającego rozwój, rozpowszechnianie i promocję europejskich utworów audiowizualnych (MEDIA Plus — Rozwój, Rozpowszechnianie i Promocja) (2001-2005), Dz.U. L 336, str. 82.

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2007 r. — Heineken Nederland i Heineken przeciwko Komisji**(Sprawa T-240/07)**

(2007/C 211/81)

*Język postępowania: niderlandzki***Strony**

Strona skarżąca: Heineken Nederland BV i Heineken NV (przedstawiciele: adwokaci T. Ottervanger i M.A. de Jong)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji skierowanej między innymi do skarżących;
- uchylene lub obniżenie grzywny nałożonej na skarżące;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące kwestionują decyzję Komisji z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE (COMP/B-2/37.766 — Niderlandzki rynek piwa), w której na skarżące została nałożona grzywna.

Na poparcie swej skargi skarżące podnoszą kilka zarzutów formalnych. W pierwszym z nich wskazują one na naruszenie zasady dobrej administracji w trakcie postępowania wyjaśniającego oraz na naruszenie art. 27 rozporządzenia nr 1/2003 w związku z tym, że Komisja odmówiła im dostępu do pism procesowych innych przedsiębiorstw. Po drugie, skarżące twierdzą, że Komisja nie przeprowadziła starannego i bezstronnego postępowania wyjaśniającego. W trzecim ze wspomnianych zarzutów skarżące stwierdzają, że postępowanie Komisarza ds. konkurencji doprowadziło do naruszenia zasady domniemania niewinności. Po czwarte, podnoszą one, że Komisja naruszyła wymóg rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie, co miało naruszyć ich prawo do obrony.

Następnie skarżące zarzucają Komisji naruszenie art. 81 WE. W związku z tym skarżące w pierwszej kolejności wskazują na braki w postępowaniu dowodowym, naruszenie zasady domniemania niewinności oraz niedotrzymanie obowiązku uzasadnienia. W drugiej kolejności skarżące zaprzeczają stwierdzeniu, że miały miejsce porozumienia lub uzgodnione praktyki. Wreszcie skarżące podnoszą, że Komisja niewłaściwie obliczyła czas trwania zarzucanego naruszenia.

Skarżące przedstawiają również szereg zarzutów dotyczących ustalenia grzywny. Po pierwsze, wskazują one na naruszenie art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, niewłaściwe zastosowanie wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien, naruszenie zasady pewności prawa i proporcjonalności oraz niedotrzymanie obowiązku uzasadnienia. Skarżące uznają, że Komisja popełniła błąd przy ocenie wagi naruszenia, w szczególności poprzez dokonanie niewłaściwej oceny charakteru naruszenia, nieuwzględnienie nieznacznego wpływu tego naruszenia na rynek oraz poprzez nieprawidłowe wyznaczenie właściwego rynku geograficznego. Następnie twierdzą one, że Komisja błędnie określiła podstawową kwotę grzywny, współczynnik odstraszania oraz czas trwania naruszenia. Skarżące dodają, że Komisja nienależycie uwzględniła okoliczności łagodzące, a nadmierna długość postępowania administracyjnego doprowadziła do nieproporcjonalnie wysokiej grzywny w związku z zaostreniem w międzyczasie polityki Komisji w odniesieniu do wysokości grzywien.

Wreszcie skarżące podnoszą, że obniżka grzywny zastosowana przez Komisję z powodu nadmiernej długości postępowania administracyjnego jest nieproporcjonalnie mała.

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2007 r. — Buzzi Unicem SpA przeciwko Komisji

(Sprawa T-241/07)

(2007/C 211/82)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Buzzi Unicem SpA (przedstawiciele: adwokaci C. Viviani i M. Vellano)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 15 maja 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych, zgłoszonego przez Włochy zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE, z powodu naruszenia traktatu WE oraz zasad i przepisów prawa przyjętych w ramach jego stosowania, w zakresie, w jakim nakłada ona

obowiązek zmiany krajowego planu rozdziału w taki sposób, że nie są dopuszczalne działania racjonalizatorskie mające na celu umożliwienie operatorowi zatrzymania części przydzielonych uprawnień w przypadku „zamknięcia z powodu procesów racjonalizacji produkcji” (art. 1 ust. 4 i art. 2 ust. 4 decyzji)

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji stwierdza się, że krajowy plan rozdziału zgłoszony przez Włochy pismem z dnia 15 grudnia 2006 r. jest niezgodny z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającą dyrektywę Rady 96/61/WE.

Szczególnie kwestionowany punkt dotyczy umożliwienia operatorowi zatrzymania części uprawnień w przypadku zamknięcia instalacji produkcyjnych lub części tych instalacji z powodu procesów racjonalizatorskich.

W uzasadnieniu swoich żądań skarżąca podnosi:

— Pozwana błędnie przyjmuje za podstawę swoją własną krytyczną ocenę „dostosowania przydziałów” i wyklucza możliwość tzw. „dostosowań ex post”. W tym względzie należy przyznać, że taki rodzaj dostosowań zakłóca rynek, niesie niepewność dla przedsiębiorstw i narusza kryterium nr 10 załącznika III wspomnianej dyrektywy. Chodzi jednak raczej o to, aby zapobiec utracie posiadania przydzielonych uprawnień i tym samym utracie możliwości prawnej rozporządzania nimi poprzez wykorzystanie w innych instalacjach. Co do istoty należy unikać zakłócania wolnej organizacji i stosowania prawa podmiotowego przedsiębiorstwa, co narusza też zasady logiki, proporcjonalności i ochrony środowiska i konkurencji zgodnie z art. 5, art. 174 i art. 157 WE.

— Zaskarżona decyzja jest ponadto sprzeczna pod względem założeń logicznych, na których się opiera. Komisja przyznaje w motywie czwartym, że dyrektywa nie uwzględniła umożliwienia państwowym członkowskim dokonywania dostosowań, o ile nie miałyby one mocy wstecznej i nie spowodowały trudności dla funkcjonowania systemu wspólnotowego. W niniejszym przypadku operator instalacji, która jest zamknięta, jest nadal obecny na rynku i prowadzi działalność w innych zatwierdzonych instalacjach. Zdaniem samej Komisji możliwe jest z tego powodu „dostosowanie przydziału”.

— Pozwana nie przedstawiła logicznych wyjaśnień, które miały doprowadzić do tego, że krytykowany mechanizm jest niedopuszczalny jako „dostosowanie ex post”.